

Chương 45

Mẫn Nhu ôm Đậu Đậu cùng Lục Thiếu Phàm đi vào Lục gia, vừa tới liền thấy bầu không khí trầm lắng bên trong căn biệt thự. Sắc trời bên ngoài tối dần, nhưng trong phòng lại sáng rực, ngoài trường bối lục gia đang ngồi trên sofa còn có cả Diệp gia, Mẫn Nhu nghi hoặc nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Em đi qua đi.”

Lục Thiếu Phàm đặt tay lên vai cô, giống như đang khích lệ, khẽ đẩy cô đi vào trong phòng khách, Đậu Đậu cũng bị dì Mai dẫn đi.

Trong phòng khách, ánh mắt mọi người đều nhìn cô, như đang đánh giá nhưng rồi lại như nhìn xuyên qua cô nhớ tới ai đó. Mẫn Nhu nhớ đến lời Diệp Vân Thao nói trong bệnh viện bất chợt lại cảm thấy lo lắng.

Lục Thiếu Phàm vội vã chở cô về cũng bởi vì chuyện của mẹ cô sao? Còn nữa, là cô suy nghĩ quá nhiều, họ chẳng qua chỉ là đến làm khách?

“Chú Diệp, dì Diệp, để mọi người chờ lâu!”

Lục Thiếu Phàm khiêm tốn lễ phép trước sau. Tiếp đó, để Mẫn Nhu ngồi xuống ghế sofa trông. Mẫn Nhu cũng nhận ra sắc mặt nghiêm túc và chú tâm của Lục Thiếu Phàm. Khi cô lễ phép chào hai vợ chồng Diệp gia: “Chào chú, chào dì” thì gương mặt bà Diệp thoáng lên niềm yêu thương, nhưng không thích cách gọi của Mẫn Nhu.

“Tiểu Nhu, so với việc muốn nghe cháu gọi dì thì dì thích nghe con gọi là mẹ hơn!”

Niềm khát vọng có được người thân từ mộng ảo trở thành thật, cứ như vậy rớt xuống trước mặt cô. Mẫn Nhu nhận ra, cảm giác sợ hãi xa lạ này vượt xa ngoài dự kiến của cô, mọi thứ âm thanh như bị ngăn cách khỏi thế giới của cô. Mẫn Nhu giật mình nhìn Diệp Vân Thao, bên trong suy nghĩ chỉ có một màu trắng xóa.

“Mẹ cháu không phải cô nhi, mẹ cháu là em gái cậu.”

Diệp Vân Thao nhìn vào mắt Mẫn Nhu, ánh mắt sắc bén minh mẫn lóe lên tia nhu hòa, mang theo vẻ phiến muộn sâu sắc, bình tĩnh kể lại câu chuyện cho tất cả mọi người biết sự thật.

Mẹ cô không phải cô nhi, vì sao dì Lý lại nói mẹ cô là cô nhi? Lúc mẹ cô một mình ở Mẫn gia chịu bao nhiêu ủy khuất thì những người thân này làm gì?

Với địa vị của Diệp gia làm sao để mặc con gái mình cho người khác chà đạp, thậm chí sau khi mẹ cô rời Mẫn gia trước sau đều không thấy ai hỏi han. Trong tuổi thơ của cô chưa từng có kí ức về người Diệp gia, chỉ có mẹ dẫn cô theo sóng cuộc sống cơ cực.

Đừng nói là mẹ cô là đứa trẻ thất lạc nhiều năm của Diệp gia, dựa vào năng lực cũng như mối quan hệ của Diệp gia, cô không tin họ không thể tìm được một người phụ nữ!

Khi người thân chân thật ngồi trước mắt, Mẫn Nhu mới nhận ra nỗi oán hận đã sớm che lấp đi niềm vui ban đầu. Nếu như lúc trước Diệp gia chịu ra mặt giúp mẹ cô như vậy cô cũng không thiếu thôn tình thương của mẹ, cũng không phải một thân một mình khổ cực sống ở Mẫn gia?

Nếu cách đây hai mươi năm, Diệp gia đến nhận người thân, cô không biết tâm trạng lúc đó sẽ thế nào, kích động, đau khổ, vui hay giận dữ?

Có lẽ vẻ khó chịu của Mẫn Nhu thể hiện quá mức rõ ràng khiến luồng không khí trong phòng đông cứng dần, Lục Thiếu Phạm vẫn ôm cô, bàn tay ấm áp nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh của cô, cô chỉ bình lặng nhìn Diệp Vân Thao.

“VẬY CẬU HÃY NÓI CHO CHÁU BIẾT, KHI MẸ CHÁU GẶP KHÓ KHĂN THÌ DIỆP GIA ĐÃ Ở ĐÂU?”

Giọng nói lạnh lùng của Mẫn Nhu hé lộ cơn giận đang kiềm chế, dù ở đây đều là trưởng bối, cô cũng quên hẳn phép tắc, vì bất bình mà không thể mỉm cười chào đón Diệp gia.

Bà Lục tính xua tan không khí ngột ngạt xung quanh thì bị Lục Tranh Vành giữ lại, ánh mắt bảo bà đừng can thiệp vào việc nhà Diệp gia, dù sao có rất nhiều chuyện người bên ngoài không hiểu được!

“Mọi người cứ từ từ nói chuyện, tôi và Chi Quyên có việc xin phép đi lên lầu.”

Nhìn Lục Tranh Vành và bà Lục bỏ đi, Mẫn Nhu cầm ngược tay Lục Thiếu Phạm, ánh mắt lo lắng nhìn anh. Lục Thiếu Phạm cười nhẹ an ủi cô, không bỏ đi, làm chồng, anh quyết định ở lại ngồi bên cô.

“Tiểu Nhu, cháu có thể hiểu lầm nhưng chuyện không phải như cháu nghĩ đâu...”

“Nguyệt Hoa, chuyện này để tôi nói vẫn thích hợp hơn.”

Bà Diệp thấy Mẫn Nhu không vui liền vội vàng giải thích nhưng bị Diệp Vân Thao cắt ngang. Diệp Vân Thao thở dài, ánh mắt chân thành nhìn Mẫn Nhu, không hề lo lắng khi bị cô tra hỏi.

“Mẹ cháu vì muốn lấy cha cháu mà đã cắt đứt mối quan hệ với Diệp gia, vĩnh viễn không thể bước vào cửa Diệp gia.”

Mỗi một câu của Diệp Vân Thao đều khiến Mẫn Nhu rơi vào mê vọng, không thể tin vào những điều mình nghe thấy, mẹ vì muốn lấy cha mà đã cắt đứt với Diệp gia?

Chẳng lẽ với địa vị và danh tiếng của Mẫn gia khi đó Diệp gia không hài lòng để thiếu gia Mẫn thị trở thành con rể? Chẳng lẽ Diệp gia cao ngạo thế sao?

Diệp Vân Thao nhìn ra sự nghi hoặc của Mẫn Nhu, ông trầm giọng nói: “Mẹ cháu trước khi quen cha cháu, ông nội đã giúp mẹ cháu định hôn ước với con trai của thủ trưởng trong quân khu. Mẹ cháu ở giữa hôn lễ không quan tâm mọi người dị nghị đã đòi từ hôn.”

“Mẹ cháu chỉ nói là đã có người yêu. Khi đó, ông ngoại cháu đã vội đính ước với nhà trai trước hai năm, ông cho rằng mẹ cháu sẽ an phận kết hôn cùng bên nhà trai, không ngờ... mẹ cháu... Aiz, mẹ cháu chưa từng nói với bất cứ ai người mà mẹ cháu yêu là ai, có lẽ là sợ ông ngoại đến tìm người đó gây phiền toái.”

Diệp Vân Thao dừng lại một chút, quan sát vẻ mặt Mẫn Nhu, không biết nên hay không nên nói. Dù sao, người đàn ông mà Diệp Vân Thao cảm thấy đáng trách nhất là người cha thân sinh của Mẫn Nhu. Bà Diệp lại đi trước một bước, nét mặt đau đớn nhìn Mẫn Nhu nói:

“Mẹ cháu rời nhà bỏ trốn đi tìm người đàn ông đó, cự tuyệt mọi giúp đỡ của cậu cháu, có lẽ là lo ông ngoại con biết. Xưa nay mẹ cháu là người khép kín, làm việc gì cũng không nói, ngay cả ông ngoại cháu cũng không thể tìm được tung tích của mẹ cháu.”

“Lúc ông ngoại qua đời cũng hối hận vì đã đuổi mẹ cháu ra khỏi nhà, cũng đã nhờ người đi hỏi thăm tin tức trong và ngoài nước, nhưng cũng không điều tra được gì. Mọi người cứ ngỡ mẹ cháu theo cha cháu đi ra nước ngoài, không ngờ...”

Tất cả mọi oán giận cũng biến mất khi nghe Diệp Vân Thao và bà Diệp giải thích. Mẫn Nhu kinh ngạc nhìn Diệp Vân Thao, môi đỏ mấp máy không biết nên nói gì. Lục Thiệu Phạm ôm cô vào lòng, dịu dàng vuốt ve lưng của cô, mang đến cho cô dũng khí.

“Những chuyện xảy ra với mẹ cháu suốt mấy năm qua, cậu cũng đã điều tra rõ. Mẹ và cháu quả nhiên đã chịu nhiều cực khổ, nếu hiện tại đã nhận nhau thì cháu cũng nên về Diệp gia, còn Mẫn gia nếu không thích thì đừng quay lại đó.”

Diệp Vân Thao yêu thương nhìn Mẫn Nhu, gương mặt cô giống hệt như mẹ cô, giọng nói nghiêm nghị nhưng toát lên sự quan tâm bên trong, ông nhìn Lục Thiệu Phạm ôm Mẫn Nhu nói:

“Thiệu Phạm, chú có chút chuyện muốn thương lượng với cháu, chúng ta vào thư phòng đi, ở đây có dì Diệp là được rồi.”

Lục Thiệu Phạm do dự không rời Mẫn Nhu, đôi mắt dịu dàng chỉ có mỗi hình bóng Mẫn Nhu, đôi mắt ánh lên vẻ quan tâm che chở, Mẫn Nhu quay đầu nhìn anh mỉm cười:

“Anh đi đi, em không sao đâu.”

Lục Thiệu Phạm vuốt nhẹ tóc cô, yên tâm đứng dậy, trước khi đi còn không quên nói với bà Diệp:

“VẬY TIỂU NHU LÀM PHIÊN DÌ CHĂM SÓC.”

Lục Thiếu Phạm yêu Mẫn Nhu, trưởng bối ai cũng nhìn ra. Cũng như Lục Thiếu Phong và Diệp Tư Tình, che chở quan tâm, ngậm trong miệng thì sợ tan đi, để trên tay thì sợ rớt.

Ai trong Lục gia cũng vậy không biết nên khen cách giáo dục máy móc của Lục gia hay không, bà Diệp trêu gheo nhìn Lục Thiếu Phạm mãi lo lắng, đi đến bên cạnh Mẫn Nhu ngồi xuống.

“Thiếu Phạm, cháu nên gọi là mợ đi, mau đi đi, sợ mợ đem vợ cháu bắt cóc đi hay sao?”

Lục Thiếu Phạm cong môi, khẽ cười. Xoay người cùng Diệp Vân Thao đi vào thư phòng, phòng khách dần dần trở nên thoáng đãng, chỉ còn Mẫn Nhu ngại ngùng nhìn gương mặt từ ái của bà Diệp.

Bà Diệp nhìn xuống Mẫn Nhu, nắm lấy tay cô không buông, đôi mắt dịu dàng ám áp đầy tình cảm mà Mẫn Nhu đã mong chờ suốt hai mươi năm, đó là sự đau xót yêu thương của người mẹ dành cho con mình, lúc này cô lại thấy nó trong mắt bà Diệp.

“Bởi vì cơ thể mợ không khỏe, nên cả đời mợ và cậu cháu chỉ có một đứa con gái là Tư Tình. Bây giờ nó đã mất, chúng ta chỉ như hai kẻ cô đơn. Những khổ cực trước kia cháu phải chịu mợ đều biết, nếu như cháu không chê, cứ coi mợ và cậu như cha mẹ cháu, cháu muốn quay về Diệp gia khi nào cũng được.”

Khoảng thời gian thơ ấu quá ngắn, tình yêu của mẹ dành cho cô đã trở nên xa xôi mơ hồ, chỉ còn lại một chút kí ức lờ mờ. Mẫn Nhu nhìn bà Diệp, người phụ nữ này chỉ mỉm cười ôn hòa, thương xót nhìn cô khiến trong lòng cô dâng lên mùi vị chua xót, hai mắt ửng hồng, cô cố gắng đè nén tình cảm mãnh liệt trong lòng.

“Đứa trẻ ngốc nghếch này!”

Bà Diệp đau lòng thở dài, chủ động ôm Mẫn Nhu, đem đầu cô ấn vào vai bà, dịu dàng an ủi: “Về sau nếu có ủy khuất gì cứ nói cho mợ biết, với địa vị và quyền thế của cậu cháu ai dám tới Diệp gia ngông nghênh chứ?”

Bà Diệp mặc dù thanh tao lịch sự, nhưng Mẫn Nhu vẫn cảm thấy được khí chất kiêu ngạo của một phu nhân từ người bà. Những lời này của bà Diệp khiến Mẫn Nhu đột nhiên nhớ tới hai mẹ con Mẫn gia, Mẫn Nhu cũng không khỏi lo cho Mẫn Chí Hải, với tính tình của Diệp Vân Thao, ông ấy sẽ từ bỏ ý đồ sao?”

Dù Mẫn Chí Hải làm sai gì đi nữa, ông ấy vẫn là cha cô, máu mủ tình thâm - đạo lý này mặc dù cô không phải là người thân nhất bên cạnh Mẫn Chí Hải, nhưng sự lễ phép khiêm nhường của một đứa con gái cô vẫn giữ. Diệp Vân Thao điều tra ra chuyện của mẹ, làm sao không biết người mẹ cô lấy là ai?

Mẫn Nhu nhìn thư phòng đóng chặt, ánh mắt xa xăm suy nghĩ vẩn vơ. Nếu như Diệp Vân Thao ra tay với Mẫn Chí Hải, khi đó cô nên đứng ở đâu? Chẳng

lẽ trợ mắt nhìn Mẫn gia gặp tai họa ngập đầu, hay thuyết phục cậu không nên truy cứu chuyện năm đó?

Ban đêm, Lục Thiếu Phàm từ trong phòng tắm đi ra, thấy Mẫn Nhu thất thần đứng bên cửa sổ. Anh lặng lẽ tới gần, cánh tay dài dịu dàng vòng lấy cơ thể mảnh mai của cô, nhẹ nhàng thì thầm nói:

“Em đang suy nghĩ gì mà thất thần như vậy?”

Mẫn Nhu không giấu giếm Lục Thiếu Phàm, xoay người về phía ánh đèn màu vàng nhìn gương mặt anh tuần kia, cô khẽ buồn bực nhíu lông mày hỏi:

“Thiếu Phàm, lúc này cậu em tìm anh có phải muốn gây khó dễ cho Mẫn gia?”

Lục Thiếu Phàm mỉm cười ôn hòa, ánh mắt nghiêm nghị chân thành, quan sát vẻ lo lắng của Mẫn Nhu, liền không cười nữa.

“Chuyện này cậu tự có quyết định, em đừng nhúng tay vào.”

“Nhưng dù thế nào nếu cậu ấy làm vậy là không đúng, Mẫn Chí Hải là cha em, em không muốn ông ấy thân bại danh liệt!”

Giọng nói Mẫn Nhu thập phần cương quyết, Lục Thiếu Phàm khoanh tay đứng nhìn vẻ mặt có chút không vui, hai tay cô liền bắt lấy ống tay áo anh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Lục Thiếu Phàm đầy kì vọng, thương lượng nói:

“Thiếu Phàm, anh hãy khuyên cậu giùm em, chỉ cần cho cha em một bài học nhỏ là được, đừng làm cho Mẫn thị sụp đổ!”

Gương mặt nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm lộ ra nụ cười khẽ, xoa đầu Mẫn Nhu, ánh mắt dịu dàng cưng chiều: “Được rồi, coi như là bài học nhỏ, còn mức độ thì phải tùy cậu em quyết định.”

“Lời anh nói cũng như không!”

Mẫn Nhu buồn bực trừng mắt nhìn vẻ mặt cười mỉm của Lục Thiếu Phàm, cô nhận ra mình không cách nào khiến Lục Thiếu Phàm nói thật, cô cúi đầu hạ thấp vai, rời khỏi ngực anh, tự mình đi tới giường.

“Em giận sao?”

“Không có!”

Mẫn Nhu chui vào chăn, không quan tâm tới thân hình ấm áp đang kề sát bên, dịch sang phía ngoài, nguồn nhiệt phía sau cũng theo sát, vòng eo thon bị đôi bàn tay to giữ lấy, cánh tay thu lại dễ dàng ôm cô vào lòng.

“Em cũng nói, ông ấy là cha em, nhưng mấy năm qua ông ấy không làm tốt trách nhiệm của một người cha, ít nhất ông ấy đã không thể che chở bảo vệ em, mặc em bị người khác bắt nạt. Dù là ai cũng đều phải trả giá, dĩ nhiên trong đó có cả cha vợ.”

Nỗi buồn bực trong lòng Mẫn Nhu biến mất, xoay người, ngửa đầu nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Nếu cậu làm thế liệu có gặp phải rắc rối?”

“Cậu em ở trên quan trường nhiều năm như thế, cậu ấy sẽ hiểu quy tắc, hơn nữa nếu Mẫn thị quả thật làm ăn chân thật, dù có gặp rắc rối thì cũng không bị gì cả.”

Mẫn Nhu suy nghĩ những lời Lục Thiếu Phàm nói, cả người thất thần, chợt nhận ra có thứ gì đó chui vào áo ngủ, cảm giác lạnh lạnh khiến cô run rẩy, hai mắt long lanh nhìn gương mặt anh tuấn của Lục Thiếu Phàm phóng đại ngay trước mắt.

Đôi môi mỏng áp lên đôi môi đỏ của cô, hai mắt đen sáng rực lóe đăm mê, giọng nói khàn khàn, bàn tay di chuyển trên người cô có vẻ mát không chế. Mẫn Nhu thở hắt hắt giữ tay Lục Thiếu Phàm lại, đôi lấy anh dùng ám hiệu xấu xa với cô.

“Tối nay Đậu Đậu ngủ với mẹ, bà xã, chúng ta tạo người đi.”

Mẫn Nhu đỏ bừng mặt, cúi người nhìn Lục Thiếu Phàm, sự phản kháng của cô ở trong mắt anh lại như đang nghênh đón dụ hoặc.

“Lục Thiếu Phàm, mọi người đang ngủ, anh đừng náo loạn nữa.”

“Chúng ta cũng ngủ mà!”

Khi hai người hòa làm một, cơ thể nhỏ nhắn của Mẫn Nhu phủ một lớp phấn hồng, đôi hờn nhìn người đàn ông nằm ở trên. Anh khẽ cười nhẹ mang theo ý tứ xấu xa, chèn ép lên cơ thể cô, nhẹ nhàng nói vào tai cô, âm thanh quyến rũ khàn khàn nói.

“Bà xã, xem ra chúng ta phải cố gắng hơn nữa để giúp cho Đậu Đậu có em trai.”

Mẫn Nhu xấu hổ đẩy bàn tay Lục Thiếu Phàm đang để trên bụng cô, hai mắt liếc nhìn ngũ quan anh tuấn của anh. Dưới ánh đèn, những giọt mồ trôi rịn lại trên trán anh phản chiếu màu vàng nhạt, yết hầu không ngừng dẫn ra, tựa như đang cố gắng kiềm chế.

Ưm nhẹ một tiếng, hai tay Mẫn Nhu vòng lấy bả vai Lục Thiếu Phàm, khoe miệng anh liền cong lên vui vẻ, cúi xuống, đôi môi mỏng cùng môi cô áp sát không ngừng va chạm, cô có thể cảm thấy được tình yêu sâu nặng của anh.

Sau khi kích tình tan đi, cô lười biếng nhắm mắt lại, mặc anh ôm lấy cô. Những nụ hôn rơi xuống trên má cô, bên lỗ tai một luồng hơi thở lướt qua, trong ý thức mơ hồ là giọng nói quyến rũ của Lục Thiếu Phàm.

“Em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là được, những chuyện khác anh sẽ giúp em giải quyết.”

Lúc nửa đêm, Mẫn Nhu mơ màng thức giấc lần thứ nhất, ánh đèn trên tường nhá nhem không hề chói mắt, cô cũng không mở mắt ra, chỉ nghe loáng thoáng có tiếng nói, lấy tay mò sang chỗ bên cạnh chỉ thấy chiếc giường lạnh lẽo.

Mẫn Nhu dụi mắt cho tỉnh, nửa chống người lên, hai mắt mờ ảo nhìn xung quanh phòng. Bên ngoài cửa phòng ngủ bóng người cao to của Lục Thiếu Phàm đang nghe điện thoại di động, giọng nói thật nhỏ khiến Mẫn Nhu không nghe rõ anh nói gì.

“Chú ba, làm phiền chú... phải... cháu nghiêm túc... được, cảm ơn chú... Vậy chú nghỉ ngơi sớm đi... tạm biệt!”

Thấy Lục Thiếu Phàm xoay người chuẩn bị vào phòng, Mẫn Nhu vội vàng chui vào chăn, giả vờ nhắm mắt ngủ say. Cửa phòng khẽ đóng lại, bên trong chăn một khối cơ thể lạnh lạnh chui vào, Mẫn Nhu không tự chủ khẽ run. Lục Thiếu Phàm cẩn thận áp sát cô, ôm cô vào lòng, sau đó thở dài.

Cảm giác lạnh lẽo từ người Lục Thiếu Phàm bị luồng hơi ấm áp của chăn nệm xóa đi, Mẫn Nhu thả lỏng cơ thể, cơn buồn ngủ ập tới từ từ chìm vào mộng đẹp, không suy nghĩ tới nội dung cuộc trò chuyện khi này.

Khi Mẫn Nhu thức giấc, Lục Thiếu Phàm đã không thấy đâu. Cô sực nhớ hôm nay Lục Thiếu Phàm đã kết thúc ngày nghỉ dưỡng bệnh, bắt đầu đi làm, nhìn đồng hồ trên vách tường, cô vén chăn, rửa mặt thay đồ.

Sáng sớm, không khí ở Lục gia rất yên bình và ấm áp, Mẫn Nhu đi xuống thì thấy dì Mai đang dọn dẹp bàn ăn, xem ra người ở Lục gia đều đã đi làm, dì Mai thấy Mẫn Nhu liền mỉm cười hỏi thăm:

“Thiếu phu nhân, cô chờ một tí, tôi hâm đồ ăn lại cho cô.”

“Cảm ơn dì Mai.”

Ngồi trước bàn ăn, Mẫn Nhu nhìn xuyên qua khung cửa sổ, nhìn ánh nắng vàng rực, tâm trạng cũng nhẹ nhõm. Trường bối Lục gia cũng thật dễ chịu, cô dậy trễ cũng không giận, ngay cả bữa sáng cũng nấu giúp cô, lấy Lục Thiếu Phàm, sống tại nhà chồng thế này chỉ có thể nói đó là may mắn của cô.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia nói cô thích lá sen trứng, cố tình dặn tôi làm cho cô.”

Mẫn Nhu nghe dì Mai nói, mắt híp lại hạnh phúc. Khi cô cắn một miếng bỏ vào miệng, tính nuốt xuống thì dạ dày liền cảm thấy khó chịu, cảm giác buồn nôn khiến cô đứng bật dậy chạy vào phòng vệ sinh.